

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi március hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A harmadfokú bíróság a magántitok megsértése vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.160/2013/7. számú ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a másodfokú ítéletben hivatkozott Btk. alatt az 1978. évi IV. törvényt kell érteni.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a magánvádló viseli.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Járásbíróság 12.B.648/2012/16. számú, 2013. június 19. napján kelt ítéletével a vádlottat magántitok megsértése vétségének kísérlete miatt 1 évre próbára bocsátotta és kötelezte az eljárás során felmerült illetékköltség megfizetésére a magánvádló részére. A vádlott és védője által bejelentett fellebbezés folytán a másodfokon eljáró Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.160/2013/7. számú, 2014. január 17. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat a magántitok megsértésének vétsége vádjától felmentette.

A törvényszék ítélete ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott bűnösségének megállapítása és vele szemben szankció alkalmazása végett.

A magánvádló által bejelentett jogorvoslati kérelmet a harmadfokú bíróság nem találta megalapozottnak.

Az ítéltábla a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a Be.387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül. Vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, valamint a másodfokú ítélet megalapozottságát.

A magánvádló és perbeszédében jogi képviselője is számos ponton bírálta a felmentő rendelkezést hozó másodfokú bíróság döntését. A magánvádló elsősorban

azt kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság lényegében megváltoztatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és így hozott büntetőjogi felelősség hiányát megállapító rendelkezést. Vitatta a tényállás megváltoztatásának érdemi helytállóságát, egyben kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság ilyen jellegű határozatát a Be.360.§ (4) bekezdésében írtakkal szemben érdemi bizonyítás lefolytatása nélkül tanácsulésen eljárva, vagyis eljárási szabályt sértve hozta meg.

A harmadfokú bíróság a magánvádló eljárási kifogásait nem látta megalapozottnak. A másodfokú bíróság valóban érdemi bizonyítás felvétele nélkül, tanácsulésen eljárva hozta meg döntését, a tényállást azonban nem változtatta meg, azt megalapozottnak találta. A magánvádló 4. sorszám alatti beadványában írtak nem minősülnek tényállásváltozásnak, és iratellenességet sem észlelt a harmadfokú bíróság. Így nem sértett eljárási szabályt a törvényszék, amikor tanácsulésen eljárva változtatta meg az elsőfokú bíróság döntését.

Fellebbezésének írásbeli indokolásában a magánvádló kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság ténylegesen a felülbírálatot leszűkítette egyetlen konkrét adatra, a jövedelmi-vagyoni viszonyaira.

Ez a jogi álláspont téves. A másodfokú bíróság nem csupán a magánvádló jövedelmi-vagyoni viszonyaival kapcsolatos vádlotti állítást vizsgálta, hanem általában a külföldi utazás tényét, és ehhez kapcsolódóan az utazáshoz kapcsolódó egyéb adatokat.

A vádlottbüntetőjogi felelősségének vizsgálata körében elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az általa az ügyvédi kamarának megküldött beadvány tartalmaz-e a magántitok körébe tartozó tényadatot. Ezt a másodfokú bíróság nemlegesen döntötte el.

E körben a harmadfokú bíróság a következőket tartja szükségesnek kiemelni. A magántitok fogalmát a törvény nem határozza meg. Az e körben kialakult bírói gyakorlat alapján a magántitok alatt kell érteni minden olyan bizalmas, csak szűk körben, illetve beavatottak előtt ismert személyi, családi, vagyoni helyzetre, egészségi állapotra, szokásokra vonatkozó tény vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala a sértettre érdeksérelemmel jár (BH2004/170.). A vád tárgyává tett elektronikus levél egy tervezett és még meg nem valósult utazással kapcsolatos, vagyis egy ajánlatkérés. Ebben sem az út pontos anyagi vonzata, sem a magánvádlón kívül utazó személy megnevezése, sem más konkrét tény nincs. Maga az utazás ténye sem bizonyos, csupán annak tervezési szakaszára van adat. Az e-mailből sem konkrét vagyoni, sem személyes viszonyokra nem lehet következtetést levonni.

Helytálló tehát a másodfokú bíróság azon álláspontja, hogy az inkriminált levélben nincsen olyan, a sértettre vonatkozó adat, amelynek megőrzéséhez méltányolható érdek fűződne, vagyis nincs olyan magántitok, amelynek a védelme büntetőjogi eszközöket igényelne.

Erre figyelemmel helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a feljelentésben írt vádlotti magatartás a magántitok megsértésének vétségét tényállási elem hiányában nem valósítja meg, ezért a felmentő rendelkezés is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Ugyanakkor nem értett egyet a harmadfokú bíróság a másodfokú határozat azon jogi érvelésével, hogy a vádlott cselekménye tényállásszerűsége esetén sem valósít meg bűncselekményt, mert hiányzik annak társadalomra veszélyessége, arra tekintettel, hogy ez a beadvány az ügyvédi kamara fegyelmi bizottságához intézett jogszerű eljárás kezdeményezését jelenti. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a magánvádló által az utazási irodához intézett elektronikus levél csatolása a fegyelmi eljárás kezdeményezéséről szóló beadványhoz teljes mértékben szükségtelen, az a fegyelmi eljárással semmiféle kapcsolatban nem áll, ennek célja kizárólag a magánvádlóval szembeni ellenérvzés lehet. Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott cselekménye a fent már kifejtettek szerint nem valósítja meg a magántitok megsértésének vétségét, tényállási elem hiányában, ezért az erre vonatkozó további vizsgálat is szükségtelen.

Ugyancsak nem találta indokoltnak vizsgálni a harmadfokú bíróság azt a körülményt, hogy a magánvádló által sérelmezett elektronikus levél milyen módon jutott a vádlott tudomására. A levelet a magánvádló küldte a Neckermann Utazási Iroda alkalmazottjának, **tanú1**nek. A levélnek ő a címzettje, és az eljárás során sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem derítette fel, hogy ezt a levelet az utazási iroda alkalmazottja, a **vádlott** munkatársa pusztán baráti szívésségből, munkatársi kapcsolat okán vagy munkaköri kötelezettségénél fogva juttatta el a vádlotthoz. Ennek pedig a cselekmény megvalósulása körében döntő jelentősége lehet, hiszen a magántitok megsértésének vétségét az követheti el, akinek a magántitok foglalkozásánál fogva jut a tudomására.

Alapvetően téves az a magánvádló által felhozott érvelés, mely szerint a vádlott által a kamarának megküldött elektronikus levél tartalmának nyilvánosságra kerülése jelentős érdeksérelmet okoz. Ebben az ügyben a jelentős érdeksérelem nem az e-mail nyilvánosságra kerülésével áll összefüggésben. A levélben ugyanis nincsenek olyan adatok, amelyek alkalmasak lennének jelentős érdeksérelem okozására. E körben az elsőfokú bíróság helytelenül foglalt állást, mert a vádlott ügyvédi kamarához intézett beadványa valóban alkalmas jelentős érdeksérelem okozására, hiszen az a magánvádló ügyvédi praxisának felfüggesztésére irányult. Jelen ügyben azonban nem ez képezte a vád tárgyát, hanem kizárólag a kamarához intézett beadvány mellékletét képező elektronikus levél, amely viszont nem tartalmazott olyan adatot, amely jelentős érdeksérelem okozására alkalmas lenne.

Mindezekre figyelemmel a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§ alapján helybenhagyta azzal, hogy a másodfokú ítéletben Btk.-ként írt megjelölésen az 1978. évi IV. törvény értendő.

A felmentő rendelkezéssel egyidejűleg a másodfokú bíróság nem rendelkezett az eljárás során viselendő bűnügyi költségről, így a felmentésre tekintettel a harmadfokú bíróság megállapította, hogy a magánvádló által korábban lerótt eljárási illeték viselése mint bűnügyi költség őt terheli.

P é c s, 2014. március 25.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.160/2013/7. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.I.6/2014/5. számú végzése folytán 2014. március 25. napján jogerőre emelkedett.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke